

SINHAI

SISÄLLYSLUETTELO

1. Lippukunnanjohtajan terveiset	3
2. Tokka-Lotan kuulumiset	5
3. Merikotkien syksyn seikkailut	6
4. Halloweenretki	8
5. Merisiilien lempihetket vuodelta 2021!	10
6. Merimetsojen yön yli purjehdusretki	12
7. Merimetsojen syysretki	14
8. HuHu21	15
9. Täpäläräpujen lauantai retkipäivä	17

TOIMITTANUT

Viivi

KIITOS

Merikotkat
Merisiilet
Merimetsot
Täpläräpöyt
Urho
Henri
Samu
Tinja
Hilda
Emma
Laura

LIPPUKUNNANJOHTAJAN TERVEISET

Kaksi vuotta on vierähtänyt siitä, kun viimeksi pääsimme viettämään yhdessä itsenäisyyspäivää. Myös lupauksenantotilaisuutta on pitänyt siirtää, sillä kokoontuminen yhdessä lippukuntana on ollut likipitään mahdotonta. On täysin selvää, että viimeiset kaksi vuotta ovat olleet kaikille raskasta tai ainakin haastavaa aikaa. Partio toiminta on hetkittäin vähentynyt tai sitä on tehty etänä, eikä kavereita välttämättä ole nähty yhtä lailla kuin ennen. Vastaavasti ryhmänjohtajilta ja lippukunnan muilta toimijoilta on vaadittu panoksia kokousten ja tapahtumien sovittamiseksi nykyiseen tilanteeseen. Toisaalta, kun ei ole päässyt toimimaan kuten aiemmin, on luovasti keksitty uusia tapoja tehdä partio toimintaa. Kaiken kaikkiaan nykyinen tilanne on kuitenkin vaatinut veronsa ihmisten jaksamisessa ja yhteisestä toiminnasta.

Itsenäisyyspäivä, viisi vuotta sitten, oli itselleni kovin jännittävä hetki. Tuota päivää edeltävänä juhannuksena ollessamme kokoamassa kaupungin juhannuskokkoa lippukunnan edellinen lippukunnanjohtaja Päivi kysyi minulta, voisinko ryhtyä johtamaan Naantalin sinisiä. Vastasin oitis, että kyllä se sopii. Koin sen merkittävänä muutamallakin eri tavalla. Ensinnäkin olen ollut Naantalin sinisissä 7-vuotiaasta sudenpennusta lähtien, jolloin itse asiassa Päivi toimi laumanjohtajanamme. Ympyrä oli siis sulkeutunut. Toisaalta koin, että oma partiourani ensin sudenpentuna, venekuntalaisena ja sen jälkeen venekunnanjohtajana sekä erilaisissa lippukunnan pesteissä muun muassa hallituksen jäsenenä ja rahastonhoitajana mahdollisesti erinomaisesti siirtymiseni johtamaan lippukuntaa, sillä tunsin hyvin lippukunnan perinteet, toimintatavat sekä jo kauemmin lippukunnan toiminnassa olleet partiolaiset. Toisaalta olin hyvin ylpeä siitä, että oltuani lippukunnassa johdettavana pystyin siirtymään mahdollistajaksi sekä johtajaksi nuoremmille.

Viisi vuotta myöhemmin, tänään, on aika siirtää valkoinen lippukunnanjohtajan lakki eteenpäin. Olen erittäin ylpeä ja onnellinen siitä, että voin antaa tehtäväni sellaiselle henkilölle, jolla on erinomainen pyrkimys toimia aina mahdollisimman hyvin ja halua kehittää omaa toimintaansa sekä oppia ja

oivaltaa asioita. Hän toimii vastuullisesti ja on mielestäni ymmärtänyt erinomaisesti partioaatteen merkityksen. Uskon, että Katie johtaa lippukuntaa erinomaisesti eteenpäin ja kehittää sen toimintaa yhä paremmaksi, vaikka harmikseni joudunkin jättämään lippukunnan hänelle johdettavaksi maailman tilanteen ollessa varsin hankala. Toivokaamme kuitenkin parasta. Presidentti Mauno Koiviston sanoin: ”Ellemme varmuudella tiedä, kuinka tulee käymään, olettakaamme, että kaikki käy hyvin”.

Todennäköisesti pidän tänään viimeisen puheeni Naantalın sinisten lippukunnanjohtajana. Siispä haluan vielä tuoda yhden asian vietäväksi kotiin. Olen kenties aikaisemminkin puhunut tästä asiasta itsenäisyyspäivän juhlassa, mutta haluan sen vielä kerran tuoda esille, sillä asia on mielestäni erittäin tärkeä sekä olennainen yleisesti lippukunnan tai minkä tahansa muun yhdistyksen tai ryhmän toiminnalle. Meidän kaikkien täytyy muistaa, että olemme varmasti vahvempia yhdessä ryhmässä kuin yksin. Ryhmässä on yleensä johtaja ja muita ryhmän jäseniä, ja kun ryhmä saa jonkin tehtävän, pyrkii se täyttämään saamansa tehtävän mahdollisimman hyvin. Siihen päästään, kun työtehtävät jaetaan mahdollisimman tasaisesti, oikeudenmukaisesti ja huomioiden ryhmän yksilöiden erityisosaamisen sekä tarpeet. Johtajan tulee pyrkiä ohjaamaan, avustamaan ja auttamaan ryhmän jäseniä, mutta yhteisen päämäärän eteen tulee kaikkien toimia. Tällä tavoin tehtävän aiheuttama taakka ei sorru yhden ihmisen niskaan, ja kaikki pääsevät tekemään tehtävää omalta pieneltä osaltaan. Tämä johtaa todennäköisesti monipuoliseen ja hyvään lopputulokseen. Muistakaa siis aina auttaa toisianne, ja jos joku kokee asian ylitsepääsemättömäksi, tulisi muiden osoittaa myötätuntoa ja toverillisuutta toisilleen joko tukemalla tai konkreettisesti ottamalla pienen osan toisen taakasta, jotta se ei olisi yhdelle ihmiselle liian suuri. Muistakaa myös se, että me olemme yhdessä lippukunta ja lippukuntaa ei ole ilman meitä. Me teemme sen yhdessä. Tämä yhdessä toimimisen aate toimii aivan joka tilanteessa, jossa ihmiset toimivat ryhmänä, pienessä tai isossa, kuten yhteiskunnassa.

Oma mieleenpainuvuin partiomuistoni liittyy parin vuoden takaiseen Tokka-Lotan Atlantin ylitys -projektiin. Vaikka itse ylitys oli ainutlaatuinen ja unohtumaton muisto, ei se kuitenkaan ollut kaikkein sykkähdyttävien partiomuistoni. Muisto liittyy sattumalta myös juhannukseen, nimittäin päivää ennen kuin Tokka-Lotta lähti etelään kohti Kanariansaaria ja myöhemmin Länsi-Intian saaristoa, tehtiin veneeseen vielä viimeistä varustelua ja valmisteluita, joita teimme pienellä, mutta tehokkaalla ryhmällä. Tehokkuudesta huolimatta juhannustaiatkaan eivät tahtoneet riittää ja aika tuntui loppuvan kesken. Kun arkiviikko alkoi jo häämöttää Särkäsalmessa, veneelle alkoi kokoontua lippukunnan jäseniä: jo kauemmin lippukunnan toiminnassa olleita ja nuoria, jotka vilpittömästi tarjosivat työpanoksensa sen eteen, että alus saattoi seuraavana päivänä lähteä tuohon suureen seikkailuun. Muistan, että olin suorastaan liikuttunut siitä halusta auttaa toisia ja tehokkuudesta, jolla oma-aloitteiset lippukuntalaiset pyrkivät tekemään valmistelua yhteisen päämäärän eteen. Haluankin esittää suurimmat kiitokset kaikille, jotka ovat mahdollistaneet tuon partiomuiston minulle.

Lisäksi haluan kiittää kaikkia lippukuntalaisia, jotka ovat partiourani aikana tukeneet, auttaneet, jakaneeet harmitusta, nauraneet, iloinneet sekä haastaneet minua. Kiitos myös kaikille muille, jotka ovat olleet osa tähänastista partiopolkuani. Hyviä tuulia kaikille ja erinomaista Suomen itsenäisyyspäivää!

Lippukunnanjohtaja

Niko

TOKKA-LOTAN KUULUMISET

Isokipparin valtikka on vaihtanut omistajaa vuoden 2020 alussa ja uudet isokipparit ovat nyt kohta kaksi vuotta pyrkineet parhaimpansa mukaan täyttämään saappaita, jotka Juuso meille jätti. Ollesani itse armeijassa vuoden 2020 Samu hoiti kunniakkaasti pestiä ja nyt Samun ollessa armeijassa olen itse päässyt uppoutumaan pestin tuomiin haasteisiin.

Vuosi 2021 on jatkunut samoissa merkeissä kuin vuosi 2020, Koronaviruksen ollessa edelleen kuvioissa mukana vaikeuttamassa purjehdustoimintaa. Keväällä vene pääsi veteen vähän myöhemmin kuin suunnittelimme, mutta kausi lähti kuitenkin käyntiin hyvissä merkeissä ja saimme ensimmäiset iltapurjehdukset ja viikonloppupurjehdukset käyntiin melkein heti laskun jälkeen. Tall Ships Racesin peruunnuttua tilalle piti keksiä jotain paikkaavaa ja saimmekin järjestettyä kolmen viikon matkapurjehduksen välillä Ajola-Maarianhamina-Hanko-Ajola. Toivottavasti ensi kesänä tuulet vievät taas venettä kotivesiä kauemmaksi. Syksyllä saimme veneen ylös hyvissä ajoin ennen pakkasia ja se on saanut rauhassa kuivua katoksen tuomassa suojassa Rymättylän Ajolanrannassa. Seuraavan kauden suunnittelu onkin jo aloitettu hyvissä ajoin ja toivottavasti siitä tulee taas ensimmäinen perinteinen purjehduskesä moneen vuoteen!

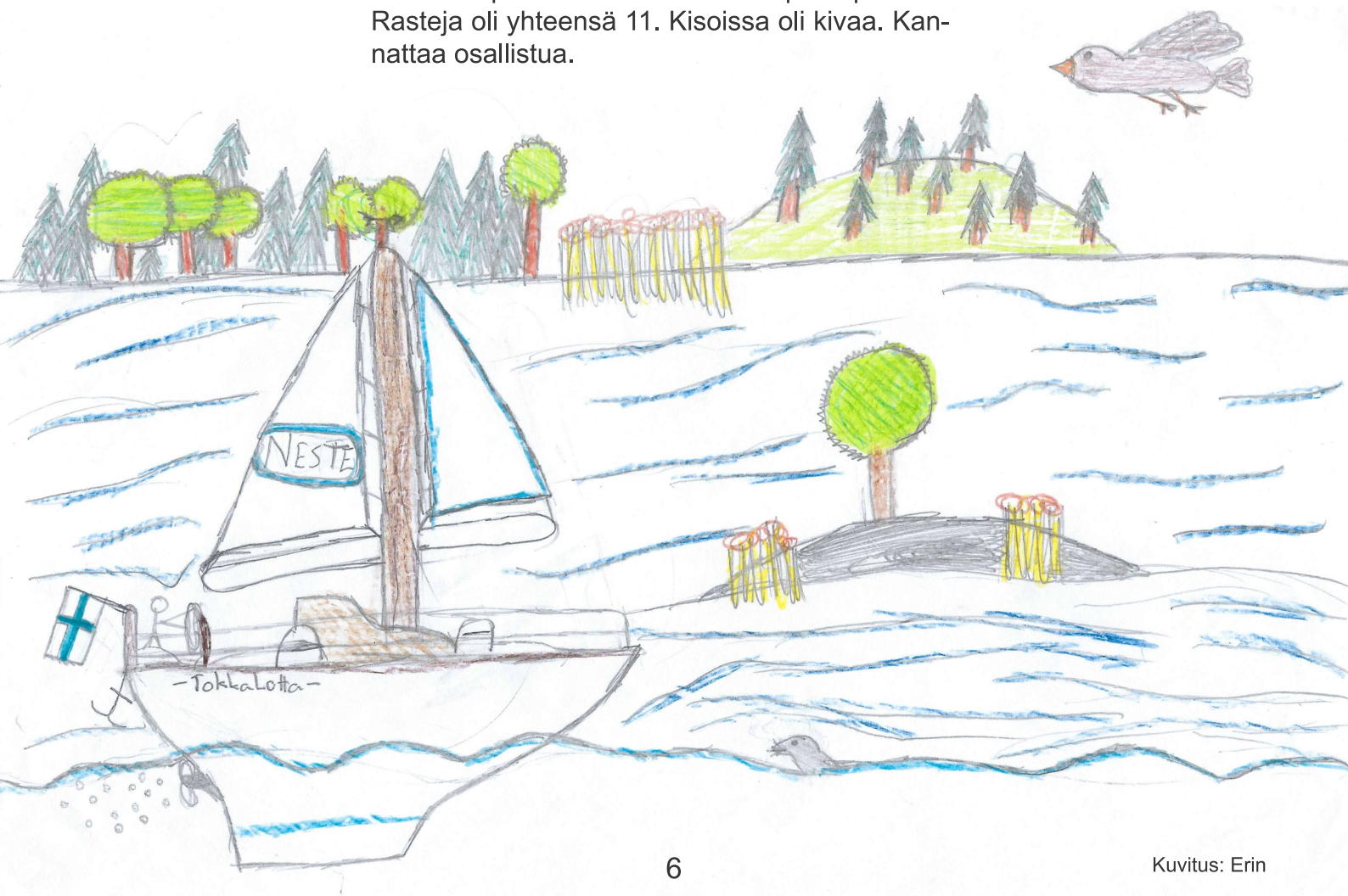
Huoltotöiden osalta tehtävää on talvelle ja keväälle tuttuun tapaan runsas määrä. Haluaisimme muistuttaa kaikkia toiminnassa mukana olevia siitä, kuinka pienikin työpanos veneen kunnostustöissä on äärimmäisen tärkeää. Tervetulleita mukaan ovat kaikki aiempaan kokemukseen tai taitotasoon katsomatta! Pyrimme tiedottamaan kevään tulevista kunnostuspäivistä mahdollisimman kattavasti, mutta tekemistä voi kysellä myös suoraan isokipparistolta.

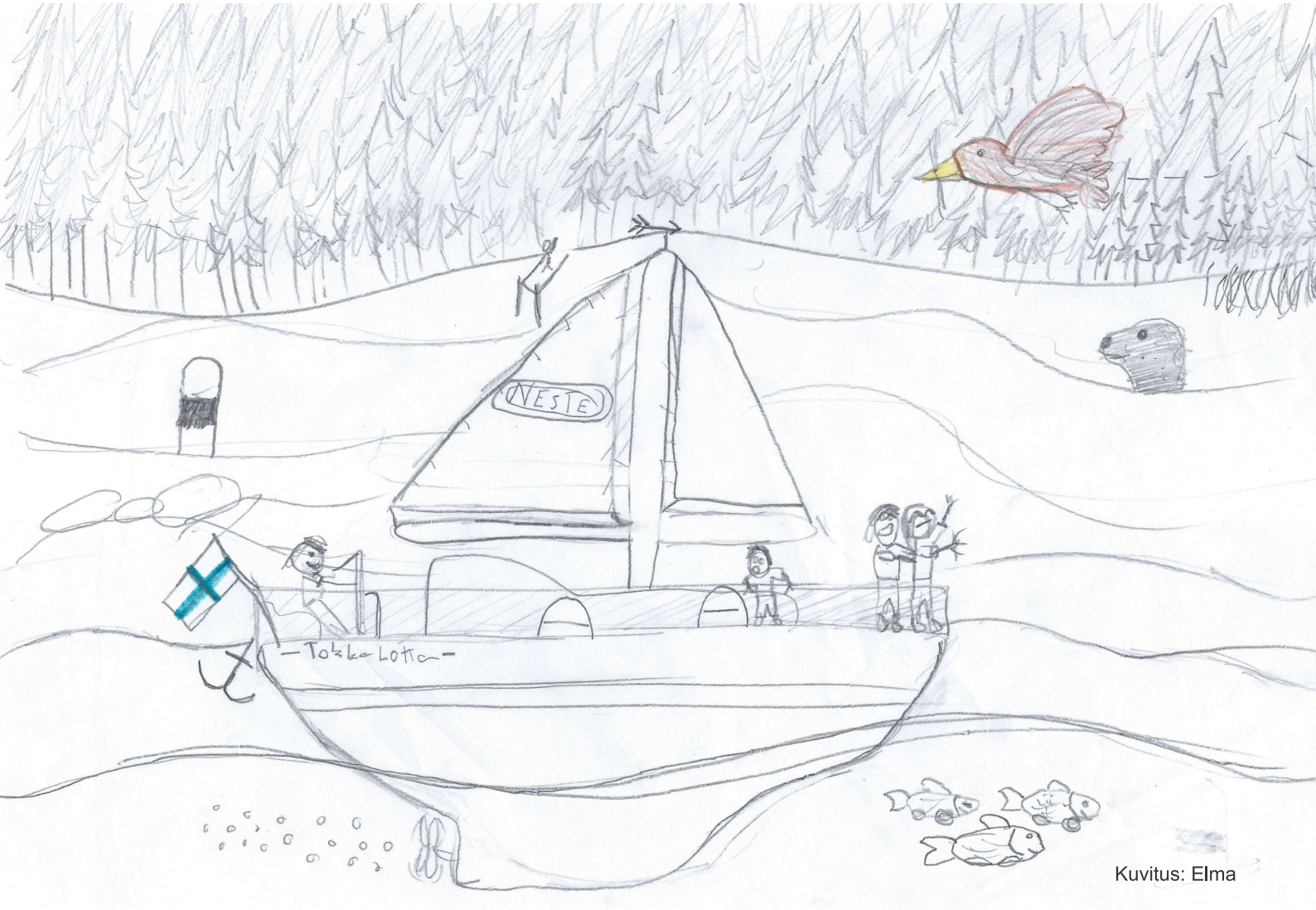
Allekirjoittaen,
Tokka-Lotan isokipparit Henri Reivolahti ja Samu Nurmi

MERIKOTKIEN SYKSYN SEIKKAILUT

SUDARIEN PT-KISAT LIEDOSSA

Merikotkat osallistuivat sudarikisoihin. Joukkueessa olivat Robert, Roope, Patrik, Elma, Evert ja Akseli sekä saattajina Elias ja Jaana. Opittiin kaikenlaista uutta, kuten kuinka paljon partiolaisia on Suomessa (n. 59 000). Opittiin odottamaan omaa vuoroa sekä kierrättämään. Kisoissa oli hauskaa ja hauskipia rasteja olivat pallonheitto ja pienempi-suurempi-rasti. Vaikein rasti oli erikoispönttö -rakentelurasti. Honka, mänty, petäjä -rastilla piti tunnistaa puita. Yhdellä rastilla piti laittaa oikeat merkit partiopaitaan. Rasteja oli yhteensä 11. Kisoissa oli kivaa. Kannattaa osallistua.

ILTAPURJEHDUKSET

Merikotkat -ryhmä kävi syksyn aikana kaksi kertaa purjehtimassa Tokka-Lotalla. Iltapurjehduksilla kippareina olivat Elias ja Niko. Sää oli erilainen molemmilla kerroilla. Ensimmäisellä kerralla satoi vettä ja toisella paistoi aurinko. Saimme auttaa rantautumisessa, purjeiden nostamisessa, ohjaamisessa ja fendareiden kiinnittämisessä. Purjehtiessa näimme hylkeitä ja merikotkia. Tokka-Lottaan mahtuu 14 henkilöä nukkumaan. Merikotkat joutuvat vielä hetken odottamaan yöpymistä Tokka-Lotalla. Sen pituinen se.

Kirjoittanut: Merikotkat, 3. vuoden sudenpentulauma

HALLOWEENRETKI

2021

Vuoden 2020 tauon jälkeen, perinteikäis itsensä nolaamisreissu teki paluun loka-marraskuun vaihteessa. Mukaan lähti kirjava katras lapsukaisia: Urho (pukeutunut Jeesukseksi), Lauri (Chili), Onni (Kurpitsa), Liina (Nalle Puh), Julia (Cruella), Emmi (Jörö), Minnea (Noita) ja Jemina (foliohattuiliija). Meitä jekuttamaan oli suostunut Merikapteeni Niko sekä keittäjätär Lotta.

Aloitettuaamme kololta, valmistimme työnnettävän kekripukinpelättimen matkan helpottamiseksi. Mikäli haluatte vieläkin ihailla kyseistä insinööritaidonnäytettä, se löytynee kololta. Harley-Davidsonitkin jäivät kakkoseksi tämän samannäköisen laitteen tuottamalle metelille. Tämä ei kuitenkaan häirinnyt Lauria, joka urhoollisesti työnsi tekelettämme maakunnasta toiseen.

Kololta saimme mukaamme myös kananmunia, joita suojelimme henkemme edestä koko pitkän päivän. Allekirjoittanut kuitenkin toteaa, että neljä kananmunaa saattoi hajota minun toimestani, erinäisten vahinkojen seurauksena. Loppujen lopuksi kananmunista taisi selvitä perille vain kolme kappaletta tusinasta.

Matka jatkui kohti Ukko-Pekan kassaa, jossa tanssimme varsin hämmästyneen näköisille kasatädeille sammakkotanssia. Nesteellä toistimme saman tempun, kunnes merenkulkuneuvos Niko ohjasti meidät autoihin, joissa matkustaisimme vielä nimettömäksi jäävälle yöpaikallemme. Tungimme autoihin kekripukinpelättimen, Jeesuksen ristin ja kahdeksan epäonnista samoajaa. Automatka jatkui pohjoiseen yllättävän kauan, kauemmin kuin osasimme odottaa. Loppujen lopuksi ahdas kyytimme pysähtyi Rauman partiotalon eteen. Valmistimme Satakuntalaisten ystäviemme portailla maukasta kurpitsapastaa, ja jatkoimme kryptisten vinkkien siivittämänä eteenpäin, kohti uusia seikkailuja.

Jeesus taisi olla timpuri myös 2000 vuotta sitten, kokemuksella siis nikkaroimassa.

Lauri jaksoi yhä jääräpäisesti työntää meluavaa kekripukinpelätintä koko matkan Vanhan Rauman läpi muiden seurattessa. Matkalla kohti Syvärauman Löylymestaria saimme yllättävän vähän kyseenalaistavia katseita ja kommentteja, kenties Jeesus ja opetuslapset vierailevat Raumalla luultua useammin. Sammakkotanssimme jälleen useamman kerran Löylymestarille, ennen kuin saimme jälleen uuden reititysmysteerin, kohti RPS:n tukikohtaa, Kuuskaria. Matkalla laulelimme "Meripoikkate veis", vanh kunno Rauman giäline veis. Mar skriivaan kaik täkst tämän taval, ei Rauman kieltä muutenkaan ymmärrä tällainen maakrapu.

Raumakarille käveltyämme oli Raumaa kaluttu noin seitsemän kilometrin matka, emmekä vielä kukaan tienneet missä yöpyisimme. Rauman Myrskypoijat kuitenkin tiesivät, ja he asiantuntevasti heittivät meidät eräveneeseen, jolla navakassa syyspuhurissa painelimme Partiokarille, raumalaisten partiolaisten ikiomalle saarelle. Pilkkopimeässä lämmitimme upean kahdeksankulmaisen majapaikkamme, sataman valaiseman saunan ja paljon, sekä herkullisen ruokamme. Ruokalistalla oli tällä kertaa karitsansydäntä, perunamuusia ja kastiketta, sekä silmämunan näköistä panna cotta. Karitsansydän oli suorastaan sanottuna herkullista, kuten muutkin ruokalajit. Lotalle sydämellinen kiitos sydämistä!

Jos joskus on mahdollisuus mennä Partiokarille, ehdottomasti menkää! Missäs muualla sitä saa sauna ja kylpeä noin hienolla sijainnilla, ja vetäytyä nukkumaan merinäköalalle. Kaiken kivan pitää kuitenkin loppua jossain kohdassa, joten mekin hylkäsimme merellisen Rauman, ja palasimme melkein täydellä vahvuudella Naantaliin. Kiitos, ja ensi vuoteen!

- Urho

Veden muuttaminen viiniksi on jo vanha juttu.

Ruoka oli iljettävän näköistä, mutta herkullisen makuista.

MERISIILIEN LEMPIHETKET VUODELTA 2021!

Minun lempi kerta oli kun, me paistettiin pinaattilettuja trangiolla ja sitten meillä oli ensin vaikeuksia, saada trangat syttymään, mutta silti lopuksi yksi trangioista, alkoi palamaan. pinaattiletut oli silti hyviä :)

"Lilli"

Minun lempikokous on se, kun mentiin Tokka-Lotalle ja sai ottaa eväitä mukaan. Kivaa oli, myös kerätä roskia.

"Veera"

Nuotioikerralla koitimme sytyttää nuotiota, mutta saimme sen vasta lopuksi syttymään. teimme s'mores herkkuja, mutta ne ei ihan onnistuneet. Olivat kuitenkin hyviä.

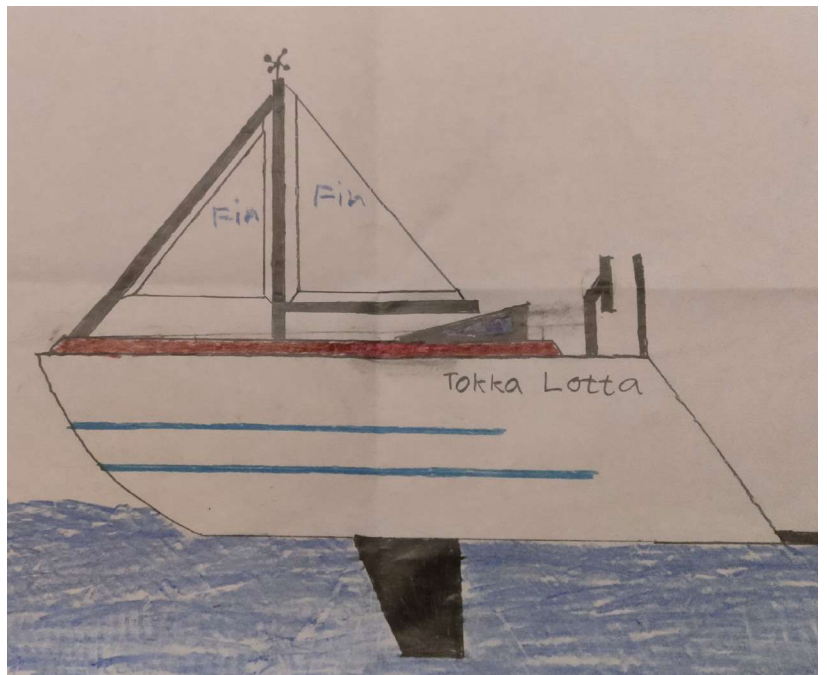
"Eemeli"

Minun lempikokous vuonna 2021 oli se kerta, kun opeteltiin trangian käyttöä ja kaikki syttyi palaamaan!

"Eero"

Minun lempi kertani oli, kun yritettiin sytyttää nuotiota ja sai tuoda omia herkkuja. Tämä kerta oli lempparini koska pidän muutenkin nuotiolla ruoan tekemisestä, ja eikä me meinattu saada sitä nuotiota syttymään ja se oli kyllä turhauttavaa, mutta jollain tavalla kanssa hauskaa.

"Liina"

Yhdellä kerralla keräsimme roskia luonnosta. Se oli kyllä aika hauskaa ja monta säkkiä roskaa tuli korjattua, lisäksi trangia kerta oli kiva, vaikka letuissa oli liikaa suolaa.

”Vuokko”

Minun lempi kokous tältä vuodelta on se, kun kirjoitettiin Sinihaihin.

”tuomo”

Purjehdusreissu oli paras reissu tältä partio vuodelta. suosittelisin partiolaisille, jotka lukevät tätä, että kannattaa mennä purjehtimaan. Minä, myös mietin, että mitä hienoa on, noh minä kerron! Minun mielestä hauskin juttu oli kavereiden kanssa pelaaminen korteilla ja keulahytissä makoilu, Myös välipalojen syöminen oli hauskaa. Suosittelen tätä, myös lapsille, jotka eivät ole olleet merellä, kannattaa tulla mukaan purjehtimaan. Lapsien ja aikuisen on hyvä oppia merenkulkua, edes vähän. Minäkin opin lisää purjehtimisesta, tuossa purjeveneessä. Toinen lempikokouksistani on, Merisiilien pinaattilettujen teko kokous, joka meni Waltterilta, Eemeliltä, Danielilta ja Joonalta todella pieleen. Liika öljy sytytti trangian palamaan, onneksi kukaan ei ollu palonsyttyessä trangian lähellä, onneksi johtajat sammuttivat trangian nopeasti, ilman suurempia vahinkoja!

”Waltteri”

Tokka-Lotta Piirros by; Olli.

Valokuvat vuoden ajalta by; Hilda Santavuori.

MERIMETSOJEN YÖN YLI PURJEHDUSRETKI 18.-19.9.2021

Lähdimme Ajolasta kohti Seiliä. Tullessamme Seiliin osuimme satamassa pari kertaa pohjaan, koska vesi oli tosi matalalla. Lounaan valmistus oli aloitettu jo matkalla ja pysähdyksissä söimme. Oliver oli iloinen kun sai olla yhdessä toisen johtajan kanssa päävastuussa ruuanlaitosta.

Seilistä purjehdimme Lahjasaareen, joka oli yöpymispaikkamme. Perillä osa alkoi onkia, mutta se ei oikein onnistunut, koska ei löytynyt matoja. Tehtiin pieni saarikierros ja illemmalla jotkut rohkeat kävivät vielä uimassa.

Aamulla lähtiessämme Lahjasaaresta ajoimme karille. Tiskauskinkin keskeytyi tähän tömähdykseen. Sitten kaikkien piti mennä kannelle. Yritimme kaikki keinot, jotta pääsisimme irti. Olimme jumissa n. tunnin verran, mutta sitten ohi purjehtiva purjevene huomasi meidät ja tuli auttamaan. Pääsimme irti ja jatkamaan kotimatkaa. Onneksi ketään ei pelottanut kyseinen tapahtuma vaan tämä toi vain pientä lisäjännitystä retkeen.

Ajolassa saimme vielä tyhjentää septitankin sekä siivota veneen yhdessä. Retkestä jäi kivoja ja jännittäviä muistoja.

Retkellä parasta oli se, kun...:

Sisu: "kävimme poikain kans uimasa"

Matias: "katsottiin anton siilistä ja olivias"

Frans-Benjamin: "mentiin saarikierrokselle"

Emil: "käytii uimas alffojen kaa"

Oliver: "sai tehdä ruokaa veneessä"

Siiri: "sai ohjata venettä"

Aarel: "retkellä oli kivaa. Oli kiva tehdä onget ja onkia. Matkat oli pitkiä. Oli kiva jutella kaikkien kanssa."

MERIMETSOJEN SYYSRETKI 13.-14.11.

Retkipaikkana oli Paijulan vanha kyläkoulu metsien ja peltojen keskellä. Retki alkoi Sudenpolun reitin kiertämisellä, jonka varrelta piti löytää qr-koodi rasteja. Yhdessä rastissa oli tehtävänä etsiä itselleen makkaratikku reitin varrelta. Kokovuorella johtajat yrittivät olla piilossa, mutta heidän piilo oli aika huono. Syötiin eväät hienossa maisemassa.

Suunnistuksen jälkeen teimme nakkikastiketta ja muusia. Toinen johtajistamme ei osannutkaan tehdä kastiketta ja jouduimme tekemään kastikkeen uudelleen. Vaikka ruoka oli lopulta oikein hyvää yksi lapsi leikki vegaania ja söi pelkkää kurkkua lounaaksi.

Illemmalla askartelimme isänpäiväjuttuja, tehtiin tikkupullataikina, sytytimme nuotion ja sahailimme laudasta 40 cm pituisia pätkiä, jostain kumman syystä. Grillasimme makkaraa, tikkupullaa ja vaahtokarkkeja. Opimme myös, että vaahtokarkki paistuu parhaiten pyörittämällä tikkua hiiloksen päällä 20 sekuntia. Vaahtokarkin paras jäähdystystapa on juosta ympyrää tikku korkealla kädessä. Partiolainen keksii keinot kaikkeen!

Teimme iltapalaksi pitsaa ja joimme coca-colaa. Valvoimme johtajilta salaa klo yhteen saakka. Meitä ei jännittänyt yhtään nukkua koululla vaikka ulkona oli pilkkopimeää.

Aamupalan jälkeen teimme mokkapaloja. Retki loppui ajoissa, sillä oli isänpäivä. Toinen johtajistamme jäi siivoamaan ja me välttyimme siivouksesta tällä kertaa. Eikä tarvinnut tiskaa koska keittiössä oli tiskikone.

Retkellä oli kivaa!

Terveisin Merimetsot Eetu, Oliver, Eidi ja Siiri

HUHU21

LEIRILÄISEN SILMIN

Elokuun alussa järjestettiin piirin samoajille ja vaeltajille suunnattu HUUH Sieravuoressa. Leiri oli erilainen aikaisempiin verrattuna koronan takia. Muiden alaleireille ei saanut mennä ja niiden ulkopuolella käytettiin maskeja. Leirillä tutustui useihin uusiin ikätovereihin. Leiri kesti viisi päivää, joihin mahtui paljon erilaista ohjelmaa. Ohjelmanä oli mm. Ympäristökysymysten pohtimista, sub-lautailua ja lipunryöstöä. Jokaisena iltana oli bileet, joissa oli musiikkia ja hyvä meininki. Viimeisinä päivinä oli taiteiden yö ja messut. Taiteiden yössä oli esimerkiksi spraymaalauksia, kun taas messuilta löytyi erilaisia järjestöjä ja sumopainintaa. Öiden kylmyys tuli itselle yllätyksenä ja nukuinkin melkein kaiken kanssa mitä olin mukaan pakannut. Leirillä on upea mahdollisuus tavata samanikäisiä ja tyyppisiä kavereita.

-Tinja

LEIRIN- JOHTAJANA

HuHu-leirin avajaiset ovat alkamassa. On ensimmäinen leiri-ilta ja kaikki alaleirit ja tekijät ovat kokoontuneet katsomoon odottamaan yhteistä starttia leirille. Meille leirinjohtajille tämä ilta oli erityisen merkityksellinen. Se oli ensimmäinen kerta, kun näimme kaikki leirillä olijat samassa paikassa samaan aikaan. Noin 350 ihmistä masakit kasvoilla fiilistelemässä alkavaa HuHua.

Leiriläisille ja suurimmalle osalle tekijöistä HuHusta näkyi lähes pelkästään itse leiri. Leirinjohtajille, eli minulle ja Viiville, sekä muulle staabille, eli leirin 10 henkiselle johtoporukalle, HuHu oli kuitenkin lähes kahden vuoden mittainen projekti, jonka aikana ideoitiin, suunniteltiin, hankittiin ja toteutettiin varsinainen leiri elokuulle. HuHu on Lounais-Suomen Partiopiirin samoajille ja vaeltajille tarkoitettu leiri, joka järjestetään aina kolmen vuoden välein. Tänä vuonna HuHu pidettiin 4.-8.8. Euran Sieravuoressa Pyhäjärven rannalla eli aivan keskellä L-SP:n piiriä.

Ennen leiriä tapahtui valtavasti asioita, jotka mahdollistivat itse HuHun järjestämisen. Meidän pestauksemme jälkeen lähdimme rekrytämään staabia projektille, etsimään sopivaa leiripaikkaa ja aikatauluttamaan tulevaan paria vuotta. HuHu-projekti on L-SP:n piirihallituksen tilaama, joten kaikki suurimmat linjat kuten staabivalinnat, projektisuunnitelma ja talousarvio hyväksytetään heidän kauttaan. Yhdessä staabin kanssa lähdimme miettimään suuntaviivoja ja ideoita leirille. Jokainen staabilainen sai itse rekrytää osa-alueelleen tekijät, joten nopeasti meitä oli tekemässä HuHua jo enemmän kuin 10 ihmistä. Normaalisti projektin aikana pidettäisiin staabin kanssa muutamia staabiviikonloppuja, jossa päästäisiin ideoimaan yhdessä, ja tekijäpäiviä kaikille leirin tekijöille, mutta koronan takia jouduimme muuttamaan näitä etämuotoon tai perumaan koko-

naan. Kun suunnitelmat olivat tarpeeksi pitkällä, pystyimme aloittamaan hankintojen tekemisen leirille. Kaiken tämän jälkeen oltiin jo melkein itse HuHu-leirillä. Projektin aikana minun ja Viivin vastuulla oli pitää huolta projektin etenemisestä, ja suunnitelmassa ja aikataulussa pysymisestä. Tuimme parhaamme mukaan staabilaisten osa-alueita heidän haasteissaan ja toimimme linkkinä piirihallituksen suuntaan raportoiden edistymisestämme kuukausittain.

Itse leirillä leirinjohtajien tehtäviin kuului pysyä kärryillä kaikesta, mitä leirialueella tapahtui. Leirinjohtajilla, muutamilla staabin jäsenillä, alaleirien johtajilla ja turvan sekä EA:n tekijöillä oli radiopuhelimet, joiden kautta pystyimme pitämään helposti ja nopeasti yhteyttä leirialueella. Leiripäivinä siis vaeltelimme ympäri aluetta juttelemassa tekijöiden kanssa ja tutustumassa leirielämään. Oli mahtava nähdä kaikki suunnitellut ohjelmalaaksot ja värikkäät festarialeirit. Meidän toinen tehtävämme leirillä, ja toki myös jo ennen sitä, oli tukea staabia ja tekijöitä heidän haasteissaan. Leirillä ei yleensä tapahtunut mitään suurta, joka olisi tarvinnut meidän reagointiamme, joten meillä oli aikaa auttaa esimerkiksi ohjelmaa telttojen pystytyksessä ja muonitusta ruoan jakamisessa. Aikaa jäi myös kahvin juomiselle leirin kahvilassa ja satunnaisesti vaeltajaohjelmaan osallistumiselle. Joka ilta kello kahdeksan pidimme staabin kanssa kokouksen staabin omassa rakennuksessa. Kävimme läpi päivän kulkua ja tiedotimme myös staabia leirillä tapahtuneista asioista, joista heidän ei ollut tarvinnut tietää aikaisemmin. Staabin kokouksissa kaikki saivat myös kertoa omista ongelmakohdistaan ja yritimme yhdessä löytää niihin ratkaisuja.

Ennen leiriä järjestettiin kaksipäiväinen raksaleiri, jonka aikana leirialue siivottiin, rakennettiin ja koristeltiin. Heti kun leiriläiset olivat poistuneet HuHulta, aloitettiin purkuleiri. Sen aikana raksaleiri toistettiin käänteisenä. Otettiin kaikki koristeet ja rakennelmat pois ja siivottiin leirialue. Raksa- ja purkuleiristä meni myös paljon aikaa tavaroiden kuljettamiseen, sillä suurin osa niistä oli tuotu L-SP:n Turun toimistolta. Näiden aikana pääsi myös hyvin tutustumaan muihin tekijöihin, kun aikaa ei mennyt oman pestin hoitamiseen.

HuHu oli mahtava ja opettavainen kokemus meille molemmille Viivin kanssa. Meidän lisäksemme NaSista osallistui Lotta osallistujapäällikönä, Laura lääkärinä, Aletta moninaisuusmestarina ja 4 samoajaa osallistujana. Kannustamme kaikkia innokkaita tarttumaan rohkeasti piirin tai SP:n projektipesteihin, olivat ne sitten pieniä tai suuria, sillä niiden kautta tapaa valtavasti uusia partiolaisia ja pääsee haastamaan itseään uudella tavalla partioympäristössä.

-Emma

TÄPLÄRAPUJEN LAUANTAI RETKIPÄIVÄ VAARJOEN LUONTOPOLULLA

Täpläravut viettivät 13.1.2021 retkipäivää Naantalın uudella luontopolulla. Koko perheen voimin kokoonnuimme aamulla Hakapellon kappelin pihalle. Suoritimme aamupäivän aikana syksy bingoa, bongasimme mm. leppäkertun ja sisiliskon. Perheen pienimmätkin pääsivät hyvin tutustumaan partiotoimintaan.

Paistoimme uudella laavulla makkaraa ja söimme omia eväitä. Harjoittelimme nuotion sytyttämistä yhdessä. Luontopolku oli kurainen, vaatteet olivat retkipäivän jälkeen kuranpeitossakin. Naurulta ei välttytty ja kaikilla oli kivaa. Kelikin meitä suosi.

-Laura

KIITOS!

